

1. könyv Budapest

1.1 Solymár

1996. május 19-én két nevezetes esemény is történt az éjszaka, igaz ebből csak az egyik mutatta magát azonnal, a másik csak néhány hét múlva nyerte el a „nevezetes esemény, ami ugyanezen a napon történt”, kitüntető címet.

Kezdjük tehát a sort az elsőként ismerttel, ami a lányok anyukájának hazaérkezése volt Washingtonból, ahol fél évet töltött el. Mialatt ő az óceán felett repült, Solymáron Amál, a magyar vizsla mama életet adott 10 kiskutyának – öt fiúnak és öt lánynak.

Azt azért sietve hozzátesszük, hogy ennek a dátumnak – május 19. – még később is lesz jelentősége, de a dátumok már csak ilyenek, az egyikhez kapcsolódnak örömteli és állandóan emlegetett események, más dátumok szürke pontként töltik be szerepüket az életünkben.

Tehát a leányok anyukája leszállt a repülőről, a viszontlátás örömteli pillanatai után – a gép megérkezett 10 óra 15 perckor, a kisebb lány kérdése elhangzott 10 óra 20 perckor: akkor most már lehet kutyám, ugye?

Igen, lehet, hangzott a válasz, hiszen ez volt az ára annak, hogy a fél évet anyai felügyelet nélkül vészelte át a család.

A következő napok kutyás újságok vásárlásával és a megfelelő jelölt kiválasztásával teltek. Telefonok, kérdések, újabb telefonok, újabb kérdések, míg a solymári férfi válaszából kezdett körvonalazódni az ígéretes jövő, igen, vannak kis kutyák, körülbelül július elején vihetők el, de mielőtt erre egyáltalán sor kerülhetne, szeretné megismerni a leendő gazdikat, akárkinek ugyanis nem ad kutyát, biztos akar lenni abban, hogy a jószágok jó helyre kerülnek. Két héttel a telefon után lehetett meglátogatni a kiskutyákat, bár ekkor inkább a leendő gazdák szemrevételezése zajlott, semmint a kicsik közül a választás, hiszen még azt sem lehetett pontosan tudni ezekben a napokban, hogy milyen módon alakul az ivararány.

A kutyusok aranyosak voltak, inkább gurultak, mint mentek, Amál, a mama pedig igazi anyatigrisként védte a gyermekeit, nem engedte, hogy az általa biztonságosnak vélnél közelebb menjen bárki idegen.

Dani, azaz a hármaska

A következő látogatás során már a kiskutyukat is jobban meg lehetett vizslatni. Ekkorra az első oltásokon túl voltak, és a kertben – szigorú anyai felügyelet mellett –, ismerkedtek a környezetükkel. Mozgásuk még mindig inkább mulatságos, sem mint összeszedett volt, de a koordináció hiánya nem akadályozta őket a felfedezésben: muskátli, a vendégek lába, fű, fa virág, minden számot tartott az érdeklődésükre.

Az első látogatás után megfelelően találatott a család, amit az újabb látogatás csak megerősített. Elkezdődött a kiválasztás, ekkorra már a vizslafülekben számok voltak, ezek alapján el lehetett dönteni, hogy a sok, igen csak egyforma kutya közül melyikre essen a választás.

Végül hosszas tanakodás után a hármaska, azaz Györgyhegyi Cinkos lett a kiválasztott, ő fogja július 2-án elhagyni a solymári szülőhelyet, szigorúan egy darab kék, a testvérekkel és a mamával eltöltött időre emlékeztető, alomrongy kíséretében.

Július 2-án megtörtént a legfontosabb lépés: Györgyhegyi Cinkos (ettől a pillanattól kezdve: Dani) elhagyta a szülői házat. Az autó hátsó ülésén a két lány között egy kosárban, a feneke alatti alomronggyal, ami az elszakadás megkönnyítését szolgálta, ijedten, rémülten és remegve várta, hogy mi lesz ebből az utazásból.

Az út végén – még mindig a kosárban ülve, mert az anyától való elváláshoz szükséges oltásokat megkapta, de az utcán való önálló mászkáláshoz szükségeseket még nem –, még mindig ijedten, de vizslalétét nem meghazudtolva érdeklődve nézett és szaglászott körbe az új környezetben. A lakásba megérkezve, a kosárból

kiugorva, a parkettán csúszkálva, időnként kis foltokat maga alá eresztve, kíváncsiságától hajtva gurulta végig új otthonát.

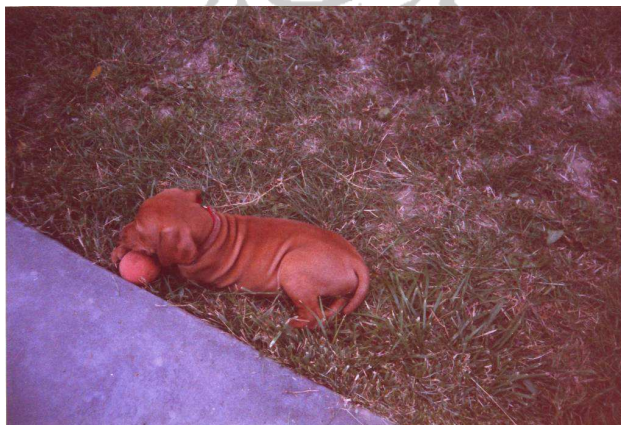
Ez az ismerkedés rövid idő alatt teljesen kimerítette és a rongyra fekvé rögtön el is aludt.

1.2 Károly körút – az első napok

A felébredést követően megtörtént az első etetés – hamar belefetyelte a tejet a kenyérrel, azután pisilt és kakilt, kicsit körül nézett a lakásban és a teraszon, ahol örömmel fedezte fel, hogy a szülői házhoz hasonlóan itt is vannak virágok és bokrok – igaz, itt ezek ládákban voltak, de kapargálni, mászni, tépkedni ezeket remekül lehetett, majd ennek a felfedezésnek az örömeivel kidőlt és ismét szunyókált egy keveset.

A délután aztán izgalommal telve folytatódott, tekintettel arra, hogy a tágabb család is nagy kutyabolond, nosza eljöttek meglátogatni az „újszülöttet”, aki a látogatásokat nagy örömmel és lelkesedéssel fogadta. Egy barát, aki éppen ezen a hétvégén vendégeskedett a családnál, figyelemmel kísérhette a kiskutya beszoktatásának időnként kellemes, időnként kellemetlen pillanatait.

„Bőrös virsli” a labdával

Estére aztán kifáradt az eb és az alomronggyal kibélelt kosarában, az előszobában álmra szenderült. De a kölyökkutyák hasonlóan az embergyerekekhez, nehezen szokják az új környezetet, Dani is hamar felébredt első álmából, rájött, hogy egyedül van. Az egyedüllét feletti bánatát fülsiketítően panaszos nyüszítéssel adta tudtára mindenkinek. A szoktatás itt is párhuzamot mutat az ember gyerek szoktatásával – felnőtt ember egy darabig túri a hangzavart, megpróbálkozik a zajban való elalvás világrekordjának megdöntésével. Aztán ezt feladva – győzzön a jobbik –,

megpróbálja a kiskutya magányát enyhíteni, úgy, hogy közben ne essen nagyobb csorba a tekintélyen: az előszobában felváltva próbálták altatni a jövevényt. Amikor mindenkinek elfogyott a türelme a gazdák feladták a hadállásokat, kora reggel Dani bebocsáttatott a szobába, kevéske továbbalvás reményében.

A kiskutya még be sem lépett a szobába, máris aludt, a szagok ugyan nem emlékeztették Amál és a testvérei megszokott illatára, de azt érzékelte, hogy most már nincs egyedül, ezzel az alvás előtti utolsó akadály is elhárult, rögtön horkolt is.

Az anya később felébredve meglepetten látta, hogy a kutya kosara üres. Körbejárta a lakást – 1 perc – és sehol nem lelte. A mászkálásra és a hömpölygő aggodalomra a család többi tagja is felébredt és a kezdeti tanácstalanságot döbbenet váltotta fel: hova tűnhetett, hiszen ajtót kinyitni nem tud (később megtanulta, kifelé és befele nyíló ajtóval egyaránt), hol lehet, hol lehet. Néhány percig tartó egyre kétségbeesettebb keresgélés után az ágy ágyneműtartója felől kaparászás hallatszott – a három kilós gombolyag a nyíláson befelé beküzdötte magát, de kifelé már nem tudott saját tudásával kijutni, ezért jelezte, itt vagyok.

A nagy megkönnyebbülést egy kisebb méretű reggeli követte, majd annak a megállapítása, nem lesz unalmas az élet a jószág mellett, kalandvágyó és tetterre kész, jó lesz észben tartani, így készülni a jövőre.

A nap kiemelkedően fontos eseménye az állatorvosnál tett első látogatás volt, a hetekkel korábbi időpont egyeztetés nyomán, hogy a kiskutya a lehető leggondosabb és folyamatos orvosi felügyelet mellett tölthesse napjait a belvárosban.

Az állatorvos az ötemeletes bérház harmadik emeletén lakott, a becsöngetés után harsány „itt van a kis vizsla” üvöltés hallatszott, s a mintegy 100 kg-os és 150 cm magas állatorvos alaposan átdöngyözte a kiskutyát, a kényeztetést követően gondosan megvizsgálta, megállapította, a kutya remek adottságokkal rendelkezik, mind a külső látható jegyek, mind pedig a törzskönyvből kiolvasható pedigre alapján. A kapcsolatot tovább erősítette és színesítette az a tény, hogy az orvos (akit a család tagjai maguk közt csak „szűrősként” emlegettek) maga is vizslatulajdonos, nem más a sajátja, Dani nagybátyja. Az oltások menetrendjének megbeszélése után a család büszkén tért vissza az ötödik emeletre, azzal az állatorvosi ígérettel, hogy a néhány nap múlva esedékes újabb oltás után mehetnek vele a zöldbe – olyan helyre, ahol más kutyákkal, macskákkal nem találkozik.

Az etetéssel kapcsolatban is kaptak néhány tanácsot, ezek közül a sajtos tészta volt a legemlékezetesebb: néhány nap múlva ugyanis, amikor – a „szúrós” szavaival élve: „megkínálták” a javasolt étellel, az eb emésztése hallható és szagolható volt az egész lakásban. A család minden tagja egyetértett: a következő sajtos tésztával való kínálás csak olyan helyen történhet, ahol a kutyas emésztésének emberi orr számára kellemetlen illata a szabad levegőn gyorsan eloszlik.

1.3 Az első találkozás a „hegygyel”

Az aktuális oltások után megkezdődtek az előkészületek az első kirándulásra.

A hely, a „hegynek” nevezett hétvégi ház, a lányok nagymamájáé volt, itt találkozott a kis vizsla első alkalommal, új családjával közösen a természettel.

A hegylakó

A megérkezés utáni első pillanatok mulatságosak voltak, a kutyas szinte elveszett a telken, kurta lábain inkább gurult, mintsem ment, de nagyon élvezte a szabadban való bókászást. A lejtős terepen vidáman csalinkázott le- és fel, szaglászott, nézelődött – ez különösen akkor volt bájos, amikor a teraszon lefekve komolyan nézett körbe-körbe, mint valami várúr.

Az ismerkedés hamar kifárasztotta, a kiskosárban lepihenve – fülét, farkát, nyelvét is kilógatva pihent le egy rövid időre.

Az első látogatás emlékezetes „repüléssel” zárult. Az autó és a lakás között a kosárban ülve közlekedett, aminek a füle elszakadt hirtelen és a kutyas kirepült a földre. A szomszéd, aki a jelenet szemtanúja volt, meg is jegyezte, mi van, repülni is

meg fognak tanítani? A hegyen töltött néhány óra – az eddig sem rossz étvágyát – megsokszorozta, tele hassal elnyúlt a kosarában és jó nagyot aludt.

Dzsungel a város tetején – Károly körút

1.4 Séta az utcán

Hamar eltelt az első néhány hét, a kis kutya megkapta az összes szükséges oltást, hogy az utcára, emberek, kutyák, macskák és galambok közé menjen. A család izgatottan várta a nagy eseményt, már megvásárolták a nyakörvet és a pórázát, ezzel otthon a lakásban felkészítették a kutyust az utcai „fellépésre”.

Az összes kutyakölyök nagyon aranyos és szeretnivaló, kajlák és barátságosak, de a vizslakölyöknél nincs szebb a világon. Nagy füleivel, hosszú lábaival és szertelen, mindenre kíváncsi lényével az utcán nagy sikert aratott az emberek között. Szerencsére a kutyus bírta a zajt és tülekedést, mindenki felé odaszagolt és remek érzékkel jött rá, hogy kitől érkezik igazi barátság, szeretet és érdeklődés. Egy hölgy a kutyát látva felkiáltott: „Ő vizsla lesz, ha felnőtt?” Mire a család büszkén válaszolta: „Ő már most is vizsla!”

Az első sétát rendszeresen követték a többiek, hiszen ezek során kellett a kutyusnak megtanítani, hogy ettől a pillanattól kezdve már nem végezheti el a dolgát a lakásban, hanem csak az utcán.

Jó tanulónak bizonyult az eb, hamar megtanulta, hogy az ajtó elé állva kell jeleznie, ha menni kell, és azzal sem volt rövid idő elteltével gond, hogy az utcára le kell érni és csak utána lehet pisilni, kakilni.

A gazdák újságpapírral felszerelve járták az utcákat, a kutyakakit feltakarították és pisilni sem hagyták a kutyust akárhová. Ezért aztán a szintén a kutyus aratta le az elismeréseket.

Hamar kialakult a napi sétarutin, a kutyas a házban és a környéken is megismertette és megszerettette magát.

Séta a Károly körúton

1.5 Elkezdődik az iskola

Az iskolaév kezdetével újabb kalandok vártak a családra és a kutyusra. Ettől a naptól kezdve idejének egy részét egyedül kellett töltenie a lakásban.

Ám ezt a folyamatot is gyakorlás előzte meg. Azért, hogy az egyedülléthez szoktatás fokozatos legyen, először csak néhány percre, majd hosszabb időre egyedül hagyták Danit és a bekapcsolt kismagnót felvételre állítva elmentek. A magnófelvétel tanúsága szerint némi hortyogás, morgás és helyezkedés után csend honolt az előszobában.

Az igazi próba az iskolakezdettel indult, ekkor már hat – hét órát is egyedül volt Dani. A szomszédok türelmét kérte a család, ha délelőttönként panaszos vonyítás veri fel a csendet, legyenek elnézőek, a kutyas szokja az egyedüllétet, ezért a kiabálás. Hogy a lakók hallása volt kevésbé éles, vagy a kutya vette a könnyen az egyedüllétet, nem tudni, mindenesetre nagy hangzavarra nem volt panasz a lakóktól.

Volt viszont egyéb, ami a hazaérkezés után a család idegeit megviselte. Az egyik délután arra érkeztek haza, hogy a kutyas előkészítette az előszobát újra tapétázásra, valószínű sem a minta, sem pedig szín nem nyerte el a tetszését, ezért aztán kitartó munkával megszabadította a falat a tapétától.

Következő alkalommal az ágyat vizsgálta meg behatóan – ehhez már jól jött az újonnan elsajátított tudás, az ajtó kinyitása kilincsel. Hiába a behatolás elleni védelemként elhelyezett szék – a kilincset lenyomta, a szobába beszabadult, és addig dolgozott, amíg a kanapé belső anyagát közelebbről is meg tudta vizsgálni... A belső matrac fehér anyagán kitartóan munkálkodva a hazaérkező apát nyári hóesésre emlékeztető jelenet fogadta az ötödik emeleti nagyszobában. A korán jött, kutya miatti hóvihar eltakarítása és az ezt követő – éjszakai nyugalomnak nehezen nevezhető alvás a meggyötört ágyon, ezt az egyedüllétet is emlékeztetessé tette a család számára.

Gyakran emlegette a család a kiskutya anyukájának a gazdáját, ő ugyanis figyelmeztette őket, a vizsla nagyon okos, de kemény kezet kíván, mert szereti átvenni a hatalmat a családban és a család felett. Ezeket a próbálkozásokat határozott, időnként némi újságpapírral történő fenékcsapkodással kísért fegyelmezéssel lehetett és kellett kordában tartani, Dani ugyanis próbálkozott. Ám falkavezére, a kisebb leány, hasonlóan a kutyushoz, kitartóan, határozottan és kellő eréllyel hozta a kutya tudomására, hogy a főnöki szerep az övé, és Dani minden igyekezete ellenére ezt nem is engedi át neki. A gigászok küzdelméből végül a jobbik – a leány – jött ki győztesen, ez az őt jól ismerők számára percig sem volt kérdéses.

Emellett azt a sokak által jegyzett tételt – amit persze ugyanannyian cáfolnak, ahányan állítanak – is bizonyította napról napra: némely vizsla embernek képzelet magát és aszerint is viselkedik. Ez Danira teljes egészében igaz volt. A már említett kilincs kinyitás mellett – hosszas gyakorlás után nem csak a kifele, hanem a befele

nyíló ajtókat is ki tudta nyitni, kedvenc szórakozása volt, a korábban legyalázott ágyra a család mellé felülni, mégpedig úgy, ahogy tőlük látta: a fenekét feltette, a két mellső lábát a földön tartotta. Látszott rajta, hogy igen kényelmetlen számára ez a pozitúra, de mivel a család minden tagja így ül és nézi a tv-t, hát ő is így tett. Gyakran hangzott el a kérdés, miszerint, mennyi idő kellett ahhoz, hogy ezt begyakoroltassák vele, és a kételkedő tekintetekből le lehetett szűrni, nem hiszik a választ, hogy ezt ő egyedül találta ki magának. Danit egyébként sem lehetett rávenni semmi olyanra, amit ő maga nem akar megcsinálni.

Az iskolaév kezdetével a legnagyobb szervezést a kiskutya etetése jelentette, mert még naponta háromszor evett, reggel, délben és este. Ezzel párhuzamosan meg kellett oldani a rendszeres sétát is.

Általában a kisebb lány iskolai elfoglaltságába ez belefért, mivel a sulis néhány percre volt a lakástól, ám az egyik nap az apa is viszonylag korán hazaért, este pedig büszkén elmesélte, hogy sikeresen megebédeltette Danit. Az jó, felelte a kisebb lány, mert én is itthon voltam és adtam neki enni. Az nem létezik, felelte az apa, mert a tekintetéből láttam, hogy még nem evett, nagyon éhesnek tűnt. Ekkor már megkezdődött a vizsla és az etetés gyakorlatának ártértékelése Dani szemszögéből. Dani – saját vélemény – rendkívül keveset kap enni, ezért aztán minden lehetőséget megragad – szó szerinti értelemben –, hogy ezt a mennyiséget az általa is elvárható szintre hozza fel.

Ennek az önkiszolgálásnak az évek folyamán sok szép példáját adta a kutya, ezt mindet elsoroljuk, a megfelelő helyen és időben.

Na de térjünk vissza az iskolaévvvel kapcsolatos egyéb, a kutya életében is jelentős változásokhoz. A sétáltatásban új távlatok nyíltak, a kutyas és a Tabán kölcsönösen be lettek mutatva egymásnak. Ez, vagyis a napi rendszeres és megfelelő időtartamú sétáltatás volt az egyik feltétele annak, hogy a belvárosi lakásban kutyája lehetett a leánynak.

A Tabán szerencsére olyan távolságban volt a lakástól, hogy az oda- és visszaúttal, és az ott töltött idővel a vizsla napi mozgatása rendesen megtörtént.

A kis vizsla – a tabáni kutyatulajdonosok által adományozott nevén „bőrös virsli” – itt is hamar beilleszkedett a közösségbe. Astor, a dobermann, aki a kis vizsla védelmezőjeként viselkedett az első pillanatban, volt talán a legemlékezetesebb. A kutyatársadalom is, hasonlóan az emberekhez, kialakít és követ valamiféle

hierarchiát. Tekintettel arra, hogy Dani egy már valamennyire összeszokott társasághoz csatlakozott, kérdéses volt, mi lesz a kis kutyával, hogy fogják elfogadni a többiek. Astor egy pillanat alatt világossá tette, hogy amikor ő és Dani együtt vannak a társaságban, a „bőrös virslire” még csak csúnyán sem szabad nézni, mert aki rossz szándékkal közeledik felé, az felkészülhet a legrosszabbra. Valóban nem is volt a három év alatt szinte semmi összetűzés az ottani kutyákkal, ami volt, az nem Astor védelmezésének a hiányában történt, de erről majd később. Astor atyai érzései egyébként hosszasan megmaradtak, sokáig nem találkoztak a Tabánban, majd talán egy év kihagyás után, ugyanazzal az atyáskodással vette körül a majd’ egyéves Danit, mint tette a kölyökkel.

Muki, a vizsla, amelyik olyan sovány volt, mint egy agár, megnyalogatta a kölyök fülét – a gazdája szerint ezzel vezette be a nagy kutya a kicsit, a társaságba. Jenő, az argentin dog, az igazi macsó, a gazdával együtt, a társaságban az „itt is vagyok, de egy kicsit felettetek is állok” magatartásával színesítette a kintléteket.

Joy, a dalmata kölyök, szinte napra pontosan egyidős volt Danival, és egyéb tulajdonságokban is szépen hajztak egymásra. Boszkó, a mexikói chivava, akinek egy öregúr volt a gazdája, és a csöpp kutyát olyan tulajdonságokkal ruházta fel, hogy az elmesélésüket nem lehetett megállni nevetés nélkül. Ez az öreg urat cseppet sem zavarta, sőt, mintha szárnyat adott volna neki, következő nap még vadabb történettel állt elő a kutyusról.

A Tabánban délutánonként nagy kutyás élet volt, a nagy területen jól megfértek egymás mellett a gyerekeket sétáltató anyukák, a kutyák a gazdákkal, és a kiránduló szerelmes párok. Ezek közül azok voltak Dani kedvencei, akik kaját is vittek magukkal, és csak úgy lerakták maguk mellé – a napi negyedik étkezés is rögtön adva volt, a kutya szemrebbenés nélkül ellopta a pizzát, amit a fiatalok maguk mellé tettek annyi időre, hogy egy röpke csókot váltsanak. Szerencsére nem vették zokon a tolvaj akcióját, a leány annál inkább szégyellte magát kutyája miatt.

A tabáni események között feltétlenül említést érdemel a labdázás, Dani ugyanis lelkesen kergette és hozta vissza az eldobott labdát. A lejtőn le- és felfutkosás szép domború mellkast és jó testalakatot eredményezett.

1.6 Ki a szabadba! – Pilisborosjenő, Solymár

A család életet alaposan megváltoztatta Dani érkezése. Ezek közül elsőként a rendszeres hétvégi kirándulásokat kell megemlíteni. Bár ezek a kirándulások elsődlegesen a kutya alaposabb megmozgatására szerveződtek, értékükből cseppet sem veszítenek. Vasárnap délelőttönként a család beült az autóba és irány a Budapest környéki kiránduló helyek. A választásnál az elsődleges szempont az volt, hogy közel legyenek, másfelől pedig kevés ember illetve kutya látogassa. A választék széles volt, nagy sétákat tettek, ezek között is az első a legemlékezetesebb. Mint már szó esett róla korábban, Dani pontosan tudta, hogy ő csak akkor és csak azt fogja megtenni, amit ő akar. Ezen tulajdonság miatt hosszasan ment a tanakodás azon, hogy egy biztonságosan ítélt helyen el merjék-e engedni a kutyát, hogy póráz nélkül futkározzon, vagy vegyenek egy olyan póráz, amivel messzebbre el tud szaladni, de a gazdák kezében van a kutya. Végül megszületett a döntés: a póráz maradjon rajta, de futkosson szabadon. A szabadon engedés pillanatát nagy izgalom előzte meg, mi lesz, ha nem jön vissza? Dani érzékelte a szabadságot, amint a póráz elengedték, és mint a nyíl, elindult előre. A család döbbenten nézte, ahogy a kutya rohan előre, mint aki soha nem akar megállni és visszajönni. Néhány perc futás után a kutya megállt, visszanézett, mintha azt kérdezné: na mi van, ti nem jöttök, és ugyanazzal a lendülettel visszarohant hozzájuk. Ez volt aztán a továbbiakban is a gyakorlat, elrohant, majd vissza, soha nem ment távolabb a látótávolságnál. A család minden tagja megkönnyebbült, a kirándulás jól sikerült, a kutya alaposan kifárasztotta magát, és az első póráz nélküli szaladgálás is gond nélkül lezajlott.

Solymári séta

A következő hetekben több remek, kirándulásra alkalmas helyre lelt a család. Ezek közül is a legkedveltebb a Solymárhoz közeli, Pilisborosjenőn fellelhető, az Egri csillagok című film forgatásához felépített egri vár és környéke volt. Közel a városhoz, remek séta a várhoz feljutni, nyugalmas és békés a környék, elvétve találkoztak másokkal. Ide gyakran jött a család hétvégén egyedül, vagy alkalmanként barátokkal, családtagokkal. A sok pozitívum mellett egy döbbenetes élmény is az egyik kiránduláson, amely ráébresztette őket arra, hogy a kutyák térlátása teljesen különbözik az emberekétől. Dani szabadon kószált a „romok” között, az egyik alacsony mellvéden felugrott a bástya peremére, körbe ment azon, ez külső oldalon körülbelül két emelet magasságot jelentett, majd a körút végén visszaugrott a belső térbe. A mutatvány alatt a család minden tagja rémülten várta, mikor zuhan a mélybe. Ettől a pillanattól fogva a kutya minden lépését még nagyobb figyelem övezte, és hálát adtak a külön a kutyákra vigyázó angyaloknak, hogy Dani életét is megmentették.

Ócsa

A másik kedvenc és gyakori úti cél Ócsa lett, a Budapesthez közeli, természetvédelmi terület, ahol a nagy síkságot erdős részek váltogatták. Kora tavasztól késő őszig számos alkalommal látogatott ide a család, kellemes órákat töltve sétával, a kutya labdázással és rohangálással. Jó terep volt ez Dani egyik kedvenc elfoglaltságra, az unásig űzött labda utáni rohanásra, majd a gazda lábához

való visszavitelre. Amíg az idő jó volt, és a labdát könnyen meg lehetett találni, kissé unalmas volt a dolog, ám az esős idősakkal és a nyomokban járó pocsolókkal a dolog egyhangúsága izgalomba fordult át. A vízbe való bemáskálást és az ott folytatott kutatást nagy lelkesedéssel és kitartással végezte Dani, de ennek ellenére, a híres vizsla szimat is kudarcot vallott és nem találta meg a labdát. De aztán jött a tavasz, a jó idő, a pocsolók felszáradtak és gyakran előfordult, hogy Dani az ősszel eldobott, akkor meg nem találta, a telet a pocsoló mélyén töltő, ebből következően kellően gusztustalan labdával tért vissza ahelyett, amit két perccel korábban eldobtak neki. Az a labda is előkerült aztán, ha máskor nem, hát hónapok múlva, köszönhetően az anyagmegmaradás törvényének, miszerint is labda nem vész el, csak átalakul és később tűnik elő.

Ócsa – kirándulás teljes menetfelszereléssel

1.7 Nyaralás a kutyával

A családnak nem csak a hétköznapijait, a nyári szünidejét is alapjaiban forgatta fel a kutyás lét. Dani érkezésével a nyaralások megtervezésénél elsődleges szempont volt az, hogy a kiválasztott helyre kutyával is lehessen menni. Szerencsére Dani nem csak hogy jól bírta az autózást, de szerette is, a rövidebb kirándulásokról hazafele tartva ült a két lány között, fejét valamelyikük vállára hajtva pihente ki a fáradalmakat.

A Danival töltött nyaralások helyszíne mindkét esetben a Tisza mellett, az első egy Szabolcs nevezetű, a második a Tisza-tóhoz közeli falucskában voltak.

A nyaralások tervezése előzetes terepszemlével indult, a család, megnézte, milyen a környezet, ahol a néhány napot el fogják tölteni. A szabolcsi nyaralásnak már ez az

indító eseménye is bővelkedett az izgalomban. A házigazda kedves volt, a ház kényelmes és barátságos, a Tiszában ugyan a falunál nem lehetett fürdeni, de ennek ellenére a család megnézte a stéget, és a kutya labdáját bedobta a vízbe, ő lelkesen utána, csak az maradt ki a számításból, hogy a magas stégre már nem fog tudni visszakapaszkodni. Szerencsére az anya lélekjelenléte megmentette a helyzetet és a kutyát, akit a nyakörvénel fogva rángatott ki a vízből. Ezzel eldőlt, hogy több próbálkozás a stéggel nem lesz – a szomszéd faluban a part is kellemes, homokos és a víz is lassan mélyülő, ott lehet kísérletezni a fürdéssel.

A nyaralások színtere a Tisza

A terepszemle után a hely alkalmasnak találtatott a hosszabb ott tartózkodásra, ezért aztán a terepszemlét követően, egy kellemes nyári napon az autót telepakolva minden szükséges felszereléssel, nekivágtak a nagy kalandnak, ez első kutyás nyaralásnak.

A több órás út miatt, időnként megálltak, hogy a kutya a dolgát elvégezze, és egy keveset rohangáljon. Az egyik ilyen megállás egy búzamezőhöz közel esett, Dani hamar felfedezte, hogy a magas növények közül csak akkor fog kilátni, ha nem csak előre rohan, de felfele is ugrik, így aztán szemmel tarthatta a többieket, amíg ő felfedezőúton volt a susnyásban. A kétirányú mozgás a kőszáli kecskéhez tette hasonlatossá, a család, pedig annyit látott, hogy a növények közül valami barna lény fel-, majd eltűnik.

Az úti célhoz közeledve, a szomszédos faluban, a folyópart szemrevételezésére még megállt a család, Dani követte őket, és remek szimatának köszönhetően villámgyorsan felfedezett egy méretes és friss tehénlepényt, amiben hosszasan és alaposan meghempergette magát.

Egy üveg ásványvízzel a néhány perces útra sikerült letisztítani, de az összes ablak lehúzása sem mentette meg a családot az elviselhetetlen bűztől, ami a kutyaából áradt.

A megérkezés után elsőként egy alapos csutakolás következett, majd a ház körbejárása közben a kutya jó érzékel egy pillanat alatt megtalálta azt a kis rést a kerítés és talaj között, ahol kifért, és a meredek partról lebucskázva pillanatokon belül a telek melletti kiszáradt folyómederben találta magát. A nagy kaland szerencsére nem szegte kedvét, és az ott töltött időt maradéktalanul élvezte. Így aztán mindenki számára emlékezetes élményt maradt az első közös nyaralás.

A második, a következő nyáron szintén bővelkedett izgalmakban, ez a Tisza-tóhoz közeli faluban, egy kedves idős hölgy házában telt. Mint már korábban említés történt róla, Dani kissé önfejű és csak azt és akkor csinálja meg, amihez neki is kedve van. Az egyik, a Tisza-tóhoz tervezett kirándulás előtt a vendéglátó hölgy – segítségként – nyitotta a kaput, de Dani még szabadon volt. A szabadság mámore – és a szomszéd házból, az ott tartott állatok felől érkező, vizslaornak igen kedves illatok – szabályosan megszedítették a kutyát, és gőzerővel rohant át megnézni közelebből az ottaniakat. Hiába kiabált, kért, könyörgött a család, oda se bagózott. Egyszer csak hatalmas üvöltés és nagy csattanás hallatszott, a szomszéd észlelve a hívatlan látogatót, szabályosan kiverte onnan. Az ijedtségen kívül semmi baja nem lett, de a „befogás” még a nagy hajcihő ellenére is hosszú percekig tartott.

A Tisza-tó ideális választásnak bizonyult, a hosszú parton remek helyek voltak a napozáshoz, a labdázáshoz, a tó ideális volt az úszáshoz, a labdázáshoz. Dani imádta a vizet és labdát, kétszer nem kellett neki mondani, hogy amikor az család bement a vízbe, ő is csatlakozzon.

Úszott velük, kergette a labdát, maradéktalanul élvezte a vízi létet. Olyannyira, hogy amikor a család a parton napozott és olvasott, ha melege lett, egyedül is bebaktatott a vízbe, úszott egy keveset, majd kiment, és újra csatlakozott a többiekhez.

1.8 Dani és a kaja

A most következő néhány sor alkalmas a nyugalom megzavarására, ezért olvasása 12 éven aluliak számára csak nagykorú felügyelete mellett ajánlott!

A vizsla és az étel kapcsolata elemi és őszerejű, egy darab sajt, egy Túró Rudi, egy paprika csoma, lehullott dió és szilva a kertben, hosszasan lehetne folytatni a sort, az ehető és emészthető, a vizsla gyomornak ezáltal kedves, kíváncsi és kellemetes étkekkel. Nagyon jól nevelt és szófogadó vizslákról is hallani történeteket, hogy a szabadon, a kutya számára elérhető, megehető, és ellopható étel komoly kísértést jelent a számára. Ez az a pillanat, ami nagy kihívás a kutyának, hadakozik benne a jól neveltség és az ősi vizsla ösztön, jó, hogyha ilyenkor a gazda idejében közbelép, és megakadályozza a szégyenletes eseményt. Daninál a hadakozás önmagával nem jelentett gondot, lévén a fogalom ismeretlen számára. A felügyelet nélkül hagyott étel számára a szabad prédát jelentette, és bizony ezeket habozás nélkül és villámgyorsan ellopta.

Dani, hangfal, tányér kajával, és aki a felügyeletet adja, a nagyobb lány

Beletelt egy időbe, mire a család minden tagjának komolyan kellett venni, hogy ételt, legyen az bármi, nem szabad egy pillanatra sem felügyelet nélkül hagyni, mert néhány másodperc elteltével már csak múlt időben lehet róla beszélni.

Milyen a jó kutyakaja? Sok és gyakran érkezik. Na mármost, ha a gazdák szigorúan tartják magukat az immár kizárólag napi egy étkezésre, a vizslának magának kell megoldania a pótlást.

Az első nagyobb akció a kajalopással (talán) az apával esett meg, de ha ez nem is fedi teljesen a valóságot, mindenképpen megérdemli, hogy övele kezdjük a sort, mivel azóta is kedvence Daninak, tekintve azt a tényt, hogy eme kis írás megszületésének a pillanatáig előszeretettel hagyja magára az elkészített ételt, amit Dani gondolkodás és szívfájdalom nélkül bezabál. Visszatérve az első kalandra, történt, hogy az apa meglátott a boltban egy szép darab, gusztusos császárszalonnát, vásárolt hozzá paprikát, paradicsomot és már a boltban, vásárlás közben érezte a szájában a vacsora fenséges ízeit. Hazaérkezve a lakásba, elkezdődtek az előkészületek a fenséges vacsorához, tálalás közben még egy kevés mustár is került a fentiek mellé, és már csak az üvegsör hiányzott koronaként az egészhez, amit a hűtőből készült elővenni. Ez alatt az előkészített császárszalonna az asztalon várta a végzetét, ami most egy kicsit másképpen alakult a tervekhez képest. Dani, amikor rosszban sántikált, hang nélkül közeledett a helyszínre, így történt ez most is. Mire az üveg sör nyitva az asztalra került, a darab császárszalonna már megkezdte emésztődését Dani gyomrában. Az apa először hatalmasat káromkodott, majd a kutyát lehordta mindennek, és fájdalmas arccal állva a tett helyszínén várta a család többi tagjától a részvétet az ellopott vacsora miatt. De a család nő tagjai könyörtelenek voltak, nem hogy részvétet nem éreztek, de még le is hordták szegényt, amiért ilyen amatőr módon viselkedett, s ezzel Danit első osztályú vacsorához juttatta. Annyi azért még telt az apától, hogy megkérdezze, ne adjunk neki egy kis savanyú káposztát, nehogy elrontsa a gyomrát? Amikor a nők harsány röhögéssel jutalmazták az ötletet, sértetten elvonult.

A második eset már kissé veszélyesebb volt, és ez az anya hanyagsága miatt történt. Névnapi vendégség előkészületei zajlottak, és a sok finomság mellé pogácsa is készült. A kelesztés folyamatát a konyhában a vizsla bendő akasztotta meg, a felügyelet nélkül maradt nyers kelt tésztát Dani hamar felfalta. Az ám, de az élesztős tészta nem csak a meleg konyhában, a vizsla gyomorba is elkezdett kelni és a kutya hamarosan a duplájára dagadt. Szerencsére nagyobb baja nem történt, de az éjszakai menetrend így alakult: Dani a táljából az összes vizet megitta, majd ezután kirentott a teraszra, pisilt, kakilt, újra vissza a lakásba. Néhány perc szünet után az egész kezdődött az elejéről. A reggeli természetesen kimaradt, amit persze Dani nagyon nehezményezett. Az „örülj, hogy nem pusztultál bele” mondat számára értelmezhetetlen volt, és bánatos szemekkel nézte, ahogy a család reggelizett.

A harmadik nagy, de egyáltalán nem utolsó lopás lila káposztával esett meg. Ez a karácsonyi készülődéssel egy időben történt, az anya, gondolva arra, hogy mindenki mennyire szereti a párolt lila káposztát jó nagy mennyiségben készítette, és hagyta magára néhány percre az áldozatot. A konyhapulton ugyan beljebb tolta a tálat, de Dani a sportban is tehetségnek bizonyult, néhány atlétát meghazudtolóan tekerte ki magát és nyújtózott addig, amíg el nem érte a tálat. Ez persze járt némi zajjal, de már későn, mire a hangok figyelmeztetése elért az anyához, és a konyhába rohant, a káposzta nagy része már Dani gyomrában landolt. Ez az eset sem fejeződött be egyszerűen és simán, a terasz a nap végére tele volt lila színű kutyakakival, mert talán mondani sem kell, hogy a tetemes mennyiségű sós káposzta igencsak felgyorsította Dani emésztését. A reggeli most is elmaradt, a bánatos kutyatekintet nem.

Ennek a karácsonynak még egy, a kajához köthető emléke a „szúrós” váratlan látogatása nyomán érkezett csomag, amit a következő szavak kíséretében adott át: „Nálunk megmaradt, Dani megehetné”. Ez a „maradék” egy papírból még ki sem csomagolt szép darab disznósajt volt, ami a lila káposzta tökéletes feldolgozása után, két nap múlva színesítette meg Dani amúgy sem szürke hétköznapijait.

1.9 Műtét

A gyakori kirándulások után egyszer csak az tűnt fel a családnak, hogy a kutya a bal szemével hunyorog. Elvitték az állatorvoshoz, kapott cseppeket, kenőcsöt, kezelgették, kicsit javult, aztán megint hunyorgott, hiába az újabb kezelés, nem gyógyult.

Irány az állatkórház, ahol a szemészeti rendelésen megállapították, befelé fordult az alsó szemhéja, ez csak műtéttel gyógyítható. Az időpontot is megkapták, reggel be kellett vinni, előző nap reggel ehetett, éjfél után pedig már nem ihatott semmit, délután már lehet haza vinni, a fejére „lavórt” kellett venni, ami megakadályozza, hogy elkaparja a sebet.

A lavóros kutya, szegény, nagyon mulatságos volt, annál is inkább, mert az altatástól még kába is volt, és a nyakán lévő műanyag gallér (lavór) is akadályozta a mozgásban.

Szerencsére hamar megszokta a lavórt és határozottan közlekedett vele a lakásban... A séták is nagyon szórakoztatóak voltak, sokan nem tudták mire vélni az eszközt, a tudatlanok kérdeztek, a tudálékosok kinyilatkoztattak: hogyhogy mire van anyukám, nem látod, az eső ellen védi, mondta egy nagyokos férfi a feleségének. Az, hogy a lavór a nyakára volt rakva és az ég felé nézett, emiatt aztán eső remekül belefolyt volna, láthatóan nem zavarta a feleségének címzett lekezelő magyarázatban.

A lavóros két hét sem telt izgalmak nélkül. Történt az egyik esti sétán, hogy a túlságosan laza nyakörvből Dani kihúzta a fejét és eliramodott. Az anya, mint az őrült utána, szerencsére nem a forgalmas Károly körút felé loholt, hanem a lényegesen nyugalmasabb Gerlóczy utcába. Az utcából kifelé a körút irányába egy házaspár sétált, a jó ég csak a megmondhatója, miért állt meg mellettük és miért cövekelt le az asszony mellett. Az anya megkérte a nőt, aki természetesen fél a kutyáktól, hogy amíg melljük nem ér, simogassa, ő utána megfogja a szökevényt. A nőn látszott, hogy tenné is, nem is, de aztán az anya ékesszólásának és határozott ígéretének foganatja volt, miszerint nem fogja megharapni, és simogatni kezdte Danit. Az anya odaért, a nyakörvet lavórostul visszatette Dani nyakába, és köszönte nagyon a vadidegenek segítségét, mert nélkülük valószínű, most is kergethetnék a szófogadatlan kutyát a belváros utcáin. A kaland után immár másodjára kellett köszönetet mondani a kutyákra vigyázó angyaloknak.

A lavór a levételt megelőző napon kettétört. Beteg kutya kirándul... Mint tudjuk, a hidegben a rideg műanyag a legkisebb ütésre is megrepedhet, ez így is lett, persze vasárnap, másnap nagyvizit. Nosza, irány az állatpatika, új lavór vásárlása, és a következő napon pedig a boldog búcsú, az egy napos új lavór lekerült, mert a kutya szeme meggyógyult, a varratokat kiszedték.

1.10 Kutyaiskola

A kutya nem elég engedelmes, ha másé lenne, úgy mondanánk, nevetlen, a családi tanács döntése értelmében kutyaiskolai tanulással el kell érni, hogy legalább az alapvető vezényszavaknak engedelmeskedjen.

Első nap az iskolában... Akár csak a gyereknél, a jeles alkalomra az egész család felvonult, izgatottan lesték, hogyan viselkedik a többiek között. Viselkedésről szó

sem volt. Dani kajlán és fegyelmezetlenül, ámde a többi kutya miatt a helyzet iránti érdeklődéssel telve töltötte el a több mint egy órás kiképzést.

A családtagok egymást vigasztalva és erősítve mondogatták, első alkalom, majd az otthoni gyakorlás után lesz még jobb – nos, nem lett. Dani azért gondoskodott arról, hogy ha az első napot a tanulásban elért eredménnyel nem is sikerült emlékezetessé tenni, valami más, sokáig felemlégethető produkcióval meglepje a családot.

Ettől az – ismerjük be – igen nemes gondolattól áthatva, az okítást követő Duna-parti sétán a fel-alá rohangáló kutya hamar megtalálta a parton oszladozó és erősen bűzölgő haltetemet, amibe azon nyomban alaposan belehempergette magát, majd tért volna át a második fázisra a tetem bekebelezésére, de ezt a jó ütemben érkező kisebb lány sikeresen megakadályozta.

Az iskolai oktatásra minden vasárnap reggel menetrendszerűen sor került, majd otthon és a Tabánban követte a gyakorlás, itt is igaz volt az alaptézis, ha jó kedvében volt, mindent szépen és elsőre megcsinált, ha nem, hiába volt minden igyekezet. A barna szemekből kiolvasható volt, hiába erőlködtek, ezt most nem fogom megtenni.

Az iskolai tanórák között az étel megtagadásának feladata Daninak komoly nehézséget jelentett. Egy akkumulátorhoz csipentett darab hús jelentette a kihívást, ennek legyőzését nagyban segítette az a csípés, ami a kutya orrát érte, ahogy közeledett a húshoz. Dani ebből a feladatból sikeresen levette, akkumulátorhoz soha, semmilyen körülmények között nem megyünk közel, ezzel a csípés elkerülhető. A szabadon hagyott ételt továbbra is prédának tekintette, hiszen ritkán esett meg, hogy mellette őrként akkumulátort alkalmaztak volna.

A kutyaiskolába járás élményeit tovább színesítette az a kínos eset, ami az éppen arra járók számára derűtséget, a családtagoknak szemlesütést és feszengést hozott. Szép tavaszi vasárnapon baktatott a család a kutyával egyetemben az oktatás helyszínére, amikor is fiatal lány tűnt fel velük szemben és mellette egy vizsla, szakasztott mása Daninak. Megálltak a vizslatulajdonosok, hosszasan nézték egymás kutyáját, aztán néhány perc beszélgetés után kiderült, hogy a két kutya testvér. A testvérről az is kiderült, hogy már a kutyakiállítást is megjárta már, és a HPJ (Hungaria Prima Junior) elismerés tulajdonosa. Amíg a gazdik a kutyák életének eseményeit tárgyalták, a két vizsla testvér sem tétlenkedett. Az ismerkedés remekül sikerült, Dani egy határozott mozdulattal a testvér hátán termett és ki tudja, milyen

illatok vagy egyebek hatására, néhány másodperces ütemes mozgás után férfivá érlelte magát.

Az aznapi oktatás eme okok miatt aznap elmaradt, a családnak az iskolába igyekvő gazdik nem titkolt érdeklődésétől kísérve kellett kivárni azt a néhány – egyébként éveknek tűnő – percet, amíg a szerszám visszatál a helyére. Ezt követte villámgyors autóba ülés majd hazatérés.

1.12. Kutyakiállítások

A gyerek és a kutya a család számára egy ponton feltétlenül hasonlóságot mutat – mindenkinek a sajátja a legszebb. Így volt ez Danival is, és ahhoz, hogy ez az érzés hivatalos megerősítést is kapjon, a család benevezte őt kutyakiállításokra. Három ilyen volt, ezek közül a budapesti volt a legemlékezetesebb.

A kutyákat egyéves koruk alatt lehet a már említett HPJ versenyre nevezni, a cím elnyerése azt igazolja, hogy a kölyök ígéretes, felnőtt korára sok szép elismerést bezsebelhet.

Ezek a kiállítások néhány tulajdonos számára igazi életformává válnak, más cél nem lebeg a szemük előtt, csak a díjak halmozása. Ezek mennyiséges és minősége – azaz minél több első helyezés – biztosítja a jó „házasságot” és az ebből származó utódok jó értékesíthetőségét.

A családot a nevezéskor elsősorban a kaland, mintsem a későbbi haszonszerzés motiválta, de amikor meglátták, hogy a budapesti versenyen a kategóriában egyedül Dani indul, már a kutya nyakán látták az elismerést jelentő érmet. Reményeik abban a pillanatban foszlottak szerteszét, amikor a bíró nem tudta megnézni a jelölt fogát, a kisebb lány segíteni akarása csak olaj volt a tűzre – nehogy nekem, erős férfinak egy gyöngye leány közreműködése kelljen a feladat teljesítéséhez! A kutya nem elég jól nevelt ahhoz, hogy a díjat megkapja, csattant a verdikt. Ám a férfisovinizmus erre a napra még tartogatott meglepetést, a felvezetésen, azaz a versenyen jelent volt Dani apjának, Vadászfai Kontár Aszúnak a gazdája, aki az amúgy is elkeseredett leányt, még jobban a földre döngölte. A kutya külsejét – ami ugye nem a család érdeme, megfelelőnek ítélte, ám a felvezetést kritizálta erősen, és további instrukciókat adott arra vonatkozóan, mit is kell tenni ahhoz, hogy a kiállításon való részvétel minden eleme rendbe legyen, és csak ezek teljesülése után lehet várni az áhított sikert.

A külseje hibátlan

Szó mi szó, a kiállításokon rendre találkozott a család egy fiatal fiúval, aki a kutyák felvezetését hivatásszerűen űzte – az már más kérdés, hogy ezzel az előadásmóddal a egyikőjük sem tudott azonosulni.

Végül nem távozott a kutya üres kézzel, akarom mondani üres nyakkal – kapott egy kék szalagot – immár a harmadikat, amivel elismerték, hogy a külseje hibátlan.

VIZSLATÚRA

2. könyv

2.1. Gombhoz a kabátot – avagy költözés Ecserre

Telt-múlt az idő, a lakás lassan szűkössé lett a kutyával gyarapodott családnak. Ezért aztán megszületett a döntés, nagyobb lakásba kell költözni, hogy mindenki kényelmesen elférhessen.

Az elhatározást követő tettek sorában elsőként tallózás indult az Express újság hirdetései között. A szempontok meghatározása közben vált egyre világosabbá mindenki számára, nem lesz egyszerű az igazán alkalmas jelölt megtalálása. A nagyobb alapterület és szobaszám mellett döntő jelentőségű az is, hogy elérhető közelségben legyen egy hely, ahol Danit hét közben alaposan meg lehet mozgatni. Sejtésük a feladat bonyolultságát illetően hamarosan bizonyossá vált, miután rendületlenül járták a várost és lakásokat vették szemügyre. Bár az alkalmas jelölt fellelése még váratott magára, egyre csak jó volt a hirdetések után a lakások vizslatása: egyre rutinosabban tudták a hirdetés és az utána következő telefon alapján kiszűrni a vetítéseket, azokat a lakásokat, amiket már megnézni sem érdemes.

Az ötlet, hogy bérházban lévő lakás helyett inkább családi házak között keresgéljenek, hirtelen, egy barátnál tett látogatás nyomán jött. A barát, az anya általános iskolai osztálytársa Szőkédre költözött, a látogatást már régóta tervezték. Dani ez idő alatt kutyapanzióban volt, mivel a barátnak is volt kutyája, és a vendéglátó nem merte bevállalni a két kutya összeeresztését. Szőkéd, a Pécs melletti hangulatos kis falu, a tágas ház a nagy kerttel, az apa és az anya fantáziáját is megindította. A látogatás után a keresési kör tágult, és a külső pesti kerületek is úti célá váltak a keresésben. A keresés ettől persze nem vált egyszerűbbé és a kilátások sem lettek varázsütésre jobbak, de egy hozadéka feltétlenül lett a folyamatos „kirándulásoknak” a család bátran nevezhetett volna a „Ki ismeri jobban a pesti kerületeket” versenyre, az első hely elnyerésének biztos tudatában.

Eközben a másik vonallal, azaz a saját lakás eladásával is kellett foglalkozni, hiszen honnan máshonnan lett volna pénzügyi háttere a nagy erőpróbának. Tehát, amikor nem a pesti kerületeket látogatták sorra, akkor otthon ültek és várták, hogy előbb-utóbb megjelenik a „vevő” aki megnézi, megszereti és megveszi a lakásukat.

A fordulat tervük valóra váltásában szinte meseszerűen következett be. Találtak egy házat Rákosborzasztón, a térkép széléhez közel – ezzel az apa megfogalmazta „csak Budapest határán belül legyen a családi ház” feltételt is sikerült teljesíteni, és ezzel egy időben érkezett a vevő, aki vitte a lakást.

Az eladás és a vétel megszervezése, valamint a jövőbeli élet tervezgetése – mit kell csinálni a házban, milyen legyen a kert – töltötte ki a hétköznapiakat.

A meseszerű fordulatok ezután is meghatározták a nagy esemény alakulását, mintha egy gonosz boszorka szövögette volna a háttérben a szálakat, és akarta volna próbára tenni a család tűrőképességét és találékonyságát.

Történt ugyanis, hogy az előszerződés aláírása előtti délután a ház tulajdonosa visszalépett, mondván, jobb ajánlatot kapott egy másik vevőtől, neki fogja eladni a házat. A földre zuhanás gyors és fájdalmas volt – három hét múlva az immár eladott lakásból ki kell költözni – csak még nincs hova. A jövő tervezgetése hirtelen más irányba fordult – hova, kihez lehet a bútorokat pakolni, hova, kihez lehet akár csak átmenetileg beköltözni négyüknek, a kutyával.

Ismét az életük meghatározó eseményévé lett az Express és más hirdetési újságok lakás eladási rovatainak a nézegetése, a lehetséges jelöltek felhívása telefonon, a szóba jöhető jelöltek személyes meglátogatása.

Az apa talált rá az ecseri házra egy olyan hirdetési újságban, amit sem előtte, sem utána nem láttak – három fiútestvér árulta az örökségként rájuk maradt házat.

Az anya, a nagyobb lány és ki tudja miért, Dani ment el délután és vette szemügyre a családi házat, amit megpillantva az anya tudta, ezt kereste és semmi más nem is jöhet szóba, csak ez. A kert nagy, tele gyümölcsfákkal, szőlővel – amit aztán néhány óra múlva a komoly mezőgazdasági ismeretekkel rendelkező apa „lemálnázott”. A ház tágas, padlás, pince és a kert végében még egy kis kulipintyó, jövőendő otthonnak ideális, minden korábban megfogalmazott szempontnak eleget tevő.

A megállapodás a ház szemrevételezése után hamar létrejött, megegyeztek az árban, amit az idősebb fivér gyorsan egyeztetett a testvéreivel, bár az ár kevesebb, mint amire ők számítottak, de a varázslatos mondat: három hét múlva a teljes vételárat megkapják, csodát tett.

Innentől aztán gyorsan követték egymást az események – otthon a lakás összepakolása, a költözés megszervezése, a nagyobb lány lelkének ápolása, hogy ne érezze tragédiának az Ecserre költözést, és már fel is virradt a nagy nap.

A nap a pénzügyek intézésével kezdődött, a lakás vevője kifizette a vételárat, ami aztán azon melegében vándorolt át az ecseri ház eladóihoz, akik a pénz átvétele után átadták a ház kulcsait.

Az első oldalon emlegetett nevezetes nap, május 19-e, immár harmadik alkalommal válik fontos dátummá a család életében: 1999. május 19-én beköltöztek Ecserre.

A költözés napjára várva Dani többször megkapta – viselkedjen nagyon jól, nem valószínű, hogy rajta kívül létezik kutya a világegyetemben, aki a születésnapjára kertes házat kap ajándékba.

A pénzügyek lezárásával a költöztetők vették át a stafétabotot – a teherautóra pakolták az összes dobozt, bútort, kerékpárt, háztartási eszközöket – az első ránézésre hatalmasnak tűnő autó dugig megtelt a sok holmival.

Az anya, a nagyobb lány és Dani beültek az autóba, irány Ecser. Az apa a költöztetőkkel autón ment utánuk. A kisebbik lány igazoltan volt távol, iskolai kiránduláson Angliában töltötte ezt a nevezetes napot.

Időközben a nagyobb lány is megbékélt a költözés gondolatával, különösen azok után, hogy kiderült, mandulafák is vannak a kertben, és rögtön azt is megbeszélték, hogy ősszel a termésből nagy mandula sütögetések lesznek.

A megérkezés Ecserre fantasztikus volt, a korábban átlagos termetűnek vélt Dani a kertbe kiengedve elveszett a térben, zavartan ténfergett, szaglászott, nem találta a helyét. Csak akkor talált magára, és nyugodott meg egy kicsit, amikor a költöztető autó megérkezett, és feladták rá a pórázt, mert a bútorok és egyébek behordásához a kaput nyitva kellett tartani.

A költöztetők a feladatukkal végeztek, az összes csetresz bent volt a lakásban, és távoztak. Megkezdődött a bútorok összerakása, a dobozok kipakolása, beletelt néhány napba, mire úgy-ahogy lakhatóvá vált a ház. Minden működött, és mindent lehetett rendeltetésszerűen használni, a fürdőszobát, a konyhát, a szobákat.

Néhány nap múlva a kisebb lány is megérkezett Angliából, és birtokba vette a saját szobáját.

A család beköltözése ezzel a megérkezéssel immár befejeződött.

2.2 Az első kalandok Ecseren

A ház a falu főutcáján, a „központban” egy hosszúkás alakú telken, az iskolával szemben található. A mérete a kutya szempontjából ideális, feltétlenül meg kell említeni a telket az utca felé lezáró kerítést, amely mellett harsány csaholással lehet kísélni az arra járókat, és viselkedni igazi falusi kutyaként.

Napozás a szoba közepén

Gyorsan ment a beilleszkedés mindenkinek, hamar bemutatkoztak a szomszédoknak, Dani a fent említett napi rutinnal hozta tudtára a népeknek, hogy itt immár komoly házőrző védi az otthont.

Az első igazi, ecseri kaland könnyen lehetett volna végzetes is, ami egy kora nyári estével indult, amikor is a család a kertben üldögélt, élvezte az új környezet nyújtotta esti időtöltést. Az idill mindaddig maradt, amíg az este leszállta után az emésztőből a meztelen csigák nem kezdtek előjönni, látványukkal nemtetszést váltva ki a kertben üldögélőktől. A következő lépés a kaland előkészítésében csigaméreg beszerzése volt, amit a mezőgazdasági bolt eladója azzal az ígérettel adott el, miszerint kutya ezt nem fogja megenni, dehogy. Dehogynem. A kiszórást követően, ami feltehetően nem volt kellően körültekintő, Dani már bele is kóstolt a

méregbe. Az anya egyszer csak arra figyelt fel, hogy a kutya áll a kert közepén, nem mozdul, hiába hívja és közben remeg minden ízében. Szombat késő délután volt, az autó a szervizben, állatorvosi ügyelet Üllőn. Az állatorvos a lelükre kötötte, igyekezzenek, mert 8-ig tart a rendelés, addig oda kell érniük. A taxi társaság mobil telefonra nem küldött taxit, örült rohangálás kezdődött, hogy egy szomszédot találjanak, aki elviszi őket Üllőre.

Meglett ez is, egy olyan ember személyében, aki a saját kutyáját még nem engedte az autóba beülni, őket mégis elfuvarozta az állatorvoshoz. Gyors vizsgálat, kikérdezés a mérég fajtájáról, majd egy lónak is elegendő mennyiségű szérum beadása után hazatértek, azzal az utasítással, hogy a kutyát állítsák időnként a kádba és mosdassák le, hogy a láza lemenjen.

Az éjszaka ennek a körforgásnak a jegyében telt, kutya a kádba állítva, lemosdatva hideg vízzel, vissza a szobába, próbálkozni az alvással, sikertelenül. Dani állt, lihegett és nem aludt egy szemet sem. Az anya hajnali 3-kor megelégtelte a hiábavaló küzdelmet, az apát felkeltette, taxit hívtak, immár egy másik társaságtól, akik a mobilról érkező rendelést is fogadták és rohantak be a kórházba – ez szó szerint értendő, a taxis az összes létező sebességkorlátozást átlépve rekord idő alatt ért be velük az István utcába, az állatkórházba. Az ügyeletes doktornő meghallgatta az előzményeket, megnyugtatta őket, hogy a szérum valóban hatott, beadott egy altatót Daninak és indulhattak a haza. Az altató azonnal hatott az autó hátsó ülésén harsányan hortyogó kutya röhögést és megkönnyebbülést váltott ki a szülőkből.

A megkönnyebbülés a kaland után azzal vált teljessé, amikor a hétfői vérvétel eredménye megérkezett, a mérég elleni kezelés időben érkezett, sem a mája sem a veséje nem károsodott.

2.3 Ecseri hétköznapiak

A kalandot követő hétköznapiak a napi rutin kialakításával teltek, a busz vagy a vonat kényelmesebb közlekedési eszköz, mikor kell indulni, hogy kell a reggeli felkeléseket ütemezni, hogy mindenki bejusson a fürdőszobába és időbe beérjen iskolába, munkahelyre.

Dani is népszerűvé tette magát a faluban, meg-megálltak a kerítés mellett, megcsodálták, kérdezték a nevét, a korát, és igen meglepődtek, amikor megtudták, hogy már nem kölyök, sőt.

A közeli Merzse-mocsárhoz is el-ellátogatott a család, mert hiába a kertes ház, a falusi kutyának is szüksége van az intenzív mozgásra.

A következő nagyobb kaland a felújítás során történt, ilyen alkalmakkor többen járnak-kelnek a házban, kapun ki, kapun be. A felújítást végző emberek között is nagy sikert aratott, ő sem zavarta a felújítást, a felújítás sem zavarta őt, hiszen kevesen állták meg szó és dicséret nélkül, hiába lábatlankodott ott, ahol nem kellett volna, senki nem haragudott rá. Egyetlen komoly figyelmeztetést kapott mindenki, az asztalon felügyelet nélkül ne maradjon étel, mert a kutya lop, és etetni nem szabad, akármilyen bánatos szemekkel néz, amikből a „mindjárt éhen halok” üzenet érkezik az éppen ebédjét elköltő ember felé. Tudomásul vette mindenki a szabályokat, és a felújítás – legalábbis ezen a téren – gond nélkül haladt.

Ami a felújítás kapcsán még egyértelművé vált, hogy Dani találékonysága nem ismer határokat. A villanyszerelő látogatása volt esedékes, aki az autóval beállt a kertbe, de ez csak úgy volt lehetséges, hogy a kapu és az autó között egy kis rés maradt. A kutya, kihasználva a figyelem lankadását a résen át kiszökött a kertből. Ahogy korábban már szó volt róla, a ház a falu központjában áll, emiatt a forgalom a ház előtt jelentős. Nos, erre a forgalmas útra rohant ki Dani, feltehetően egy macskát kergetve, a zebra közepén állva ugatott veszettül. A kisebb lánynak a szökevény befogása előtt volt annyi lélekjelenléte, hogy a kutya labdáját magához vegye, ezzel a befogás gyorsan és még időben megtörtént. A villanyszerelő kapott egy alapos fejmosást, és ettől a pillanattól kezdve az autóval nem állhatott be a kertbe, a kapu szigorúan zárva volt.

A korábbi legendás kapcsolat, ami Danit a kajához fűzte, továbbra is élt és virult, sőt a kutyából újabb képességeket varázsolt elő.

A szemetes zsák a pincében várta a heti egyszeri szemétszállítást, az itt tárolt ételmaradékok igen komolyan számolhattak Dani érdeklődésével. Szagolt, járkált körbe-körbe, sejthető volt, előbb-utóbb a probléma – hogy férközzek a közelükbe – meg fog oldódni. Hogy véletlen, vagy szándékos mozdulat eredményezte a megoldást, soha nem fog kiderülni, a végeredmény leírhatatlan. A pincébe érkező anya a kutyát a szemeteszsák közepén, ételmaradékok zabálása közben érte tetten – ettől a pillanattól kezdve a szemetes zsák és pince ajtó is zárva volt állandóan.

2.3. Új fiú a láthatáron

Újabb markáns változás várt Danira, mégpedig a nagyobb lány 24. születésnapján, aki kitalálta, kellene neki is egy saját kutya, természetesen az is vizsla legyen. Megkezdődött az új fiú kiválasztásának titkos akciója, az anya és a kisebb lány a hirdetések között keresgéltek, személyesen keresték fel azokat a gazdikat, ahol a megszületett kis kutya a nagy eseményre éppen elhozható korba cseperedik. A hosszas és kitartó keresés meghozta a várt eredményt, a Nagysándor József utcában akadtak a vizsla pár gazdáira, ahol a vizsla mama négy kölyköt szült, három lányt és egy fiút. A lányokra volt vevő, már csak a fiú várta, hogy ő is megtalálja a jövő gazdikat.

A szülő pár megfelelt a szigorú elő zsűrinek, mind a ketten jó felépítésűek voltak, aktívan vadásztak, tehát a fiatalúr, aki a Brúnó nevet kapta, jó génekkel rendelkezik. Az is hamarosan világossá lett, hogy őkelme igen erőszakos, a három lány komoly küzdelmek árán kerülhetett csak a táplálék közelébe, Brúnó határozottan uralta a terepet.

A döntés hamar megszületett, ő lesz a második kutya Dani mellett, és egyben a születésnap ajándék a nagyobb lánynak. A születésnap az eredeti dátumhoz képest csúszott egy keveset a nagyobb lány főiskolai elfoglaltságai miatt, ami remekül egyezett azzal a nappal, amikor Brúnót el lehetett hozni a „szülői háztól.”

2.5. Július 6-án Brúnó bevonul Ecserre

Mit bevonult, benyomakodott, befurakodott, emlékezetessé tette minden résztvevő számára azt a rövidke utat, ami a szülői ház és az új otthona között meg kellett tenni.

Az ötdekás kutya az autóban, mint a sajtkukac izgett-mozgott, felmászott a kalaptartóba, felkúszott a biztonsági övön, a kisebb lány kemény fogása ellenére gőzhengerként járt körbe-körbe az autó hátsó ülésén. Megérkeztek Ecserre, az új kutya érkezését nagy izgalom előzte meg – mit fog szólni egymáshoz Dani és a jövevény? Dani első reakciója a félelemmel vegyes tartózkodás volt, aki az autóban előadott lendülettel járta körbe a kertet, az ijedtség és a meglepetés legkisebb jelét sem mutatva. Dani inkább menekülőre fogta, ahogy Brúnó feltűnt a láthatáron és tért ki az útjából, mivel a kiskutya a természetével fordított arányú határozottsággal, és kellő sebességgel vette birtokba az új lakhelyet.

A megajándékozott és az ajándék találkozása remekül sikerült, a nagyobb lány még meg is könnyezte az első pillanatokat, aztán boldogan dögönyözte Brúnót.

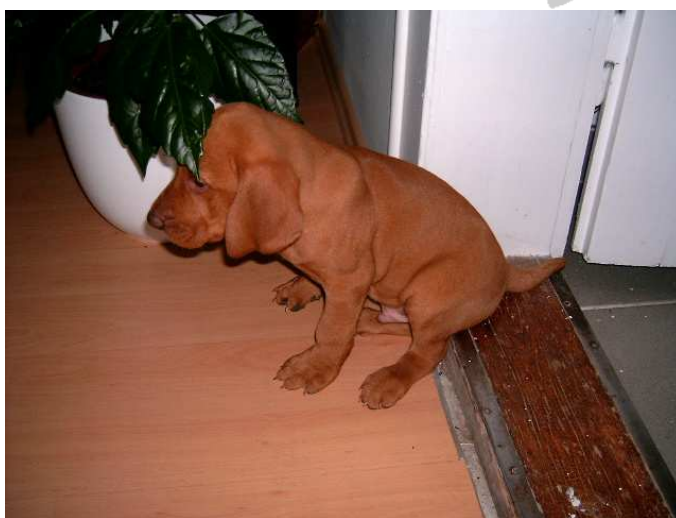
Az első találkozás

A kert birtokba vétele után jött a lakás, pontosabban a szoba, ami a kiskutya lakhelyéül szolgál a későbbiekben. A növényeket megtépkedte, körbeszaglászott, bepisilt, bekakilt, majd nyugovóra tért.

A következő napon a család jött köszönteni az ünnepeltet, a kiskutyát dögönyözték, ajnározták, szeretgették, ami Daniból persze féltékenységet váltott ki, de ő sem maradt ki a jóból, kapott dögönyözést és simogatást.

A kiskutya a környezetében – a szomszéd gyerekek és az utcán a kerítés mellett elhaladók körében is – látványosan beseperte a kölyökkutyákkal szemben kötelező ajnározást, az idősebb és a fiatalabb kutya látványa a következő kérdést váltotta ki szinte mindenből: a kicsi a nagy kölyke. Nem, nem az övé, mert a kan kutyák nem tudnak szülni, semmi közük egymáshoz, illetve most már annyi, ketten birtokolják az ecseri ház kertjét.

Brúnó jó néhány meglepetéssel szolgált a családnak, akik azt hitték, a vizsla az vizsla, mindegyik ugyan úgy működik. Erről az elképzelésről hamarosan beigazolódott, hogy téves. Dani, a maga szikár és kecses megjelenését meghazudtoló vasgyomorral bírt, ami oda bekerült, az minden megemésztődött. Brúnó, a robosztus, már kölyökként is nagy kezű nagy lábú, gyöngécske gyomrot kapott a teremtőtől – komoly gondot okozva ezzel a családnak. A tejet nem bírta a gyomra, ezért tejporból készült táppal kellett etetni, ha meleg volt, nem volt étvágya, amit megevett, egy pillanat alatt átment rajta, az összes bordája kilátszott, a bőre ráfonnyadt a testére.

Brúnó - nagy kezek, nagy lábak

Egy szó, mint száz, a korábbi vélekedéseket a vizsla-étel kapcsolatra vonatkozóan alaposan át kellett értékelni.

Amennyire nehéz volt táplálni Brúnót, az evés utáni higiéniai köröket sajátos módon oldotta meg. Brúnó imádta és imádja a rongyokat, ami a foga ügyébe kerül, pillanatok alatt szétszedi. De ezzel egyben a fogmosást is letudja, aztán a „fogkefe”

szerepét betöltő kisebb-nagyobb rongydarab a gyomrában landolt. Érdekes módon ezek a gyomoridegen anyagok a legcsekélyebb gondot sem okozták nála, ezzel is megerősítve azt a véleményt, hogy egészen egyedi tervezésű ez a szervezete.

Mindeme nehézségek ellenére Brúnó gyorsan nőtt, Dani is legyőzte a kezdeti félelmét, idegenkedését a „jövevénnnyel” szemben, és hamar a tudtára adta, hogy a kinek hol a helye a családi hierarchiában – Brúnó csak Dani után következhetett. A kevéske próbálkozást, amivel Brúnó időnként módosítani akart volna ezen a szereposztáson, gyors és határozott regula, majd egy visítás követte – Brúnó hamar rájött arra, hogy próbálkozásai feleslegesek és hiábavalóak, és tudomásul vette a sorban elfoglalt helyét.

Brúnó elfáradt

A másik tanulságos lecke az étellel – mi mással – várt Brúnóra. Dani, a beles, határozottan csapott le minden, Brúnónak szánt ételre is. Dani gyorsan felhabzsolta a számára kiporciózott ételt, míg Brúnó hosszasan nyamnyogott rajta. A családnak az tűnt fel, hogy a kiskutya szinte ugyan olyan vinege, mint evés előtt, a tálja üres, de csak nem látszik rajta az elfogyasztott táplálék. Hamarosan kiderült, hogy Dani abban a pillanatban lecsapott a szabadon hagyott tálra, amint Brúnó figyelme egy másodpercre elfordult attól, mire újra visszatért volna a tálhoz, az már réges-régen üres volt. Az mód, ahogy Brúnót a kaja elhagyására készítette, több volt, mint ügyes. Dani a saját adagját gyorsan felfalta, és várta egy darabig, hátha Brúnó abbahagyja az evést egy pillanatra. Ha ezt nem tette meg, rásegített. A kerítéshez rohant és vadul ugatni kezdett, mintha valaki arra járna. Brúnó villámgyorsan sietett Dani

segítségére, aki a hasonló sebességgel rontott vissza Brúnó felügyelet nélkül hagyott kajájához.

Az etetések innentől kezdve külön területen zajlottak, aminek hamarosan eredménye is lett, Brúnó láthatóan gyarapodni kezdett.

Pihenés a szobában

2.6. Falusi kutyák sétáltatása

Köztudott, a kutyák sétáltatása kettős célt szolgál – a testmozgást és a művelődést. A kertes házban élő kutyáknál talán ez utóbbi bír nagyobb szereppel, hiszen a kutya közösségtől ugatással terjesztett információkat az utcán szaglász általi mintavétellel is ki kell egészíteni, hogy az érkező hírek kellően kiegyensúlyozottak, minden lehetséges forrás által támogatottak legyenek.

Ezért aztán az anya a két kutyával reggel és este is megtette a szükségesnek vélt köröket – nem kis derűtséget és csodálkozást váltva ki a falu lakóiból. Kertes házban tartott kutyákat sétáltatni? Ugyan, ki hallott már ilyet. A derűtséget persze az is tetézte, hogy a két kutya igen csak nevetlen módon viselkedett a séta során, néha nem volt egészen világos, az anya sétáltatja a két kutyát, vagy inkább fordítva. Az előkészületek sem teltek mutatványok nélkül – Dani higgadtan várta, hogy a póráz és a nyakörv a helyére kerüljön, igazi úriemberként, viselkedett. Brúnó a maga izgága és túlmozgásos módján sem leülni, sem nyugton maradni nem volt hajlandó, vele az előkészületek csak komoly nehézségek és harc árán fejeződtek be.

Történt az egyik reggel, hogy a templomkertbe érve, egy macska került a két kutya szeme elé, aki – ki tudja miért – nem fogta rögtön menekülőre, mintha érzékelte volna, hogy ettől a két jószágtól nem kell tartania, kényelmesen és lassan illegetve magát igyekezett kifele, végig a két kutya orra előtt, akik egy idő után megunták a macska incselkedését, hirtelen nekiiramodtak, és az anyát elrántva próbálták utolérni a macskát. Szerencsére a két póráz tartott, a macska elszelelt, az anyát pedig a sérüléseket látva a családi kupaktanács eltiltotta a további művelődési célzatú sétától.

Séta helyett kerti medence

VIZSLATÚRA

2.7. Öregkori nyavalyák

Napozás lavórral

Telt-múlt az idő, Daninak is egyre több, az öreg kor rovására írható nyavalyával kellett megküzdenie.

Az elsőt a sorban egy műtét jelentette, a prosztatája, megnagyobbodott, az állatorvos javaslatára, elkerülendő a későbbi, nagyobb bajokat, a golyókat el kellett távolítani.

A lavór ismét felkerült a nyakára néhány napra, szerencsére Brúnó is megbarátkozott a lavóros Dani látványával és a gyors gyógyulás után a varratokat eltávolították a rendelőben, a lavór lekerülhetett a fejről.

Ettől a műtétől kezdve Dani, élete utolsó néhány évében gyakori látogatója volt az üllői állatorvosi rendelőnek.

A korábban már megműtött szeme ismét begyulladt, váladékozott, a vizsgálat során az orvos azt is megállapította, hogy a látása mind a két szemén sokat romlott. A gyulladást sikeresen ki lehetett kezelni, de a látás romlását nem lehetett megállítani. A járása is sokat romlott, hiába a gyógyszerek és egyéb kezelések, egyre jobban sántított.

Aztán elérkezett az a betegség is, amiből már nem lehetett kigyógyítani, minden igyekezet ellenére sem.

Gyomorrontásnak indult a dolog, diétáztatni kellett, antibiotikumot kapott, de nem akart enni. Hol volt már a kajára bármikor rámozduló Dani! Kisebbsébb javulás néhanapján bekövetkezett, de az állapota folyamatosan romlott.

Györgyhegyi Cinkos (Dani)

avagy hogyan lett egy vizslából családtag – vagy még annál is több

Egyedül már nem volt hajlandó enni, sem a sajttal, sem egyéb, korábban oly kedves étellel nem lehetett elérni, hogy néhány falatot lenyeljen.

Egyre soványabb és soványabb lett, az állatorvos tapintatosan a család tudtára adta, hogy ebből a betegségből sajnos nem fogja tudni kigyógyítani, próbálkozhatnak bármivel, de ez már visszafordíthatatlan.

Mondják, a kutyák érzik, ha közel a vég, ilyenkor elvonulnak, és egyedül akarnak meghalni. Ez a pillanat Daninál is bekövetkezett – a szobakutya, aki csak átmeneti tartózkodási helynek tekintette a kertet és a kinti kutyaházat, élete utolsó néhány napján kiköltözött éjszakára ide. Ez volt a második intő jel, amiből a család levonta a szomorú és fájdalmas következtetést, el kell őt engedni, Dani 2009. július 10-én eltávozott az örök vadászmezőkre.

Györgyhegyi Cinkos (Dani)
1996. május 19 – 2009. július 10.

